

De la:
Biroul de Investigații Interne CIA
Sediul central CIA
Langley, Virginia

Către:
[REDACTED]
Director Serviciii Secrete
Casa Albă
Washington DC

Documente secrete anexate
Nivel de securitate AA2
Confidențial

În cadrul investigației în desfășurare privind Operațiunea Viezurile Viclean, următoarele pagini reprezintă transcrieri din interogatoriul de cincizeci și trei de ore cu domnul Benjamin Ripley, alias Diversiune, în vârstă de 12 ani, student în anul întâi la Academia de Spionaj.

Admiterea domnului Ripley în cadrul Academiei, deși fără precedent, a fost aprobată de [REDACTED] și de [REDACTED], director al CIA, drept parte din operațiune.

Dat fiind că Operațiunea Viezurile Viclean nu s-a desfășurat conform planului, din cauza evenimentelor [REDACTED], această investigație a fost declanșată pentru a stabili exact care au fost greșelile, care au fost cauzele și cine trebuie concediat din această pricină.

Aceste documente trebuie distruse imediat după citirea lor, în conformitate cu Directiva de Securitate a CIA nr. 163-12A. Nu se va accepta nicio discuție pe acest subiect, cu excepția evaluării, care va avea loc în [REDACTED].

Vă rugăm să țineți cont că la întâlnirea sus-menționată nu sunt permise armele.

Aștept cu interes răspunsul dumneavoastră.

[REDACTED],

Director Investigații Interne

Cc:

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

RECRUTARE

Reședința familiei Ripley

Strada Mierlei, nr. 2107

Vienna, Virginia

16 ianuarie

Ora 15:30

— Salut, Ben, a spus bărbatul care se afla la mine în sufragerie. Mă numesc Alexander Hale. Lucrez pentru CIA.

Și uite-așa, viața mea a devenit interesantă.

Până atunci, nu fusese. Nici pe departe. Ziua aceea era un exemplu de toată frumusețea: ziua 4583, șapte luni din cel de-al doisprezecelea an al existenței mele banale. Mă târâsem din pat, mâncasem micul dejun, fusesem la școală, mă plictisiseram la lecții, mă holbasem la fetele cu care îmi era

rușine să intru în vorbă, mâncasem de prânz, mă spetisem la ora de sport, adormisem la mate, mă săcâise Dirk-cel-porc, mă întorsesem acasă cu autobuzul...

Și am dat ochii cu un bărbat îmbrăcat în smoching, care stătea pe canapea.

Nu m-am îndoit nici măcar o clipă că era spion. Alexander Hale arăta fix cum îmi imaginasem eu dintotdeauna că ar trebui să arate un spion. Poate că era un pic mai în vârstă – părea să aibă în jur de cincizeci de ani –, dar era încă șarmant și destins. Pe bărbie avea o mică cicatrice – de la un glonț, m-am gândit eu, sau poate de la ceva mai neobișnuit, precum o arbaletă. Ceva din înfățișarea lui mă făcea să mă gândesc la James Bond; îmi puteam închipui că, în drum spre mine, se întrecuse într-o cursă de mașini și că îi lichidase pe răufăcători fără să i se miște un fir de păr în cap.

Părinții mei nu erau acasă. Niciodată nu erau acasă când veneam eu de la școală. Desigur că Alexander „se autoinvitase”. Pe măsuța de cafea din fața lui era deschis albumul cu fotografii din vacanța noastră cu familia, la Virginia Beach.

— Am făcut ceva? l-am întrebat.

Alexander a râs.

— Ce să faci? N-ai făcut nimic rău în toată viața ta. Dacă nu punem la socoteală episodul în care i-ai pus lui Dirk Dennett laxativ în Pepsi... deși, sincer să fiu, copilul ăla a meritat-o.

Am făcut ochii mari de uimire.

— De unde știi asta?

— Sunt spion. Meseria mea e să știu. Ai ceva de băut?

— Aăă, sigur.

De îndată am făcut în minte o listă cu toate băuturile de prin casă. Deși habar nu aveam ce căuta bărbatul acesta la mine acasă, mi-am dat seama că îmi doream din răspuseri să îi las o impresie bună.

— Ai mei au tot felul de chestii. Ce ai dori? Un martini?
Alexander a răs din nou.

— Asta nu e un film, băiete. Sunt în timpul programului.
M-am simțit ridicol și m-am înroșit.

— A, bine. Apă?

— Mă gândeam mai degrabă la o băutură energizantă.
Ceva cu electroliți, în caz că trebuie să trec la treabă. A trebuit să scap de niște persoane inoportune când am venit aici.

— Persoane inoportune?

Am încercat să îmi păstrez calmul, de parcă aș fi vorbit de chestii de-astea în fiecare zi.

— Ce fel de...?

— Mă tem că informația aceasta e secretă.

— Desigur. E logic. Gatorade?

— Ar fi excelent.

M-am îndreptat spre bucătărie.

Alexander m-a urmat.

— Ești în atenția Agenției de ceva vreme, mi-a spus.

M-am oprit surprins, cu ușa de la frigider întredeschisă.

— De ce?

— Pentru început, tu ne-ai cerut-o.

— Eu? Când?

— De câte ori ai accesat site-ul nostru?

Am făcut o grimasă, simțindu-mă iarăși ridicol.

— De șapte sute douăzeci și opt de ori.

Alexander nu a părut cătuși de puțin surprins.

— Exact. De obicei intri pe jocurile de pe pagina adresată copiilor – la care te descurci foarte bine, apropo –, dar ai răsfoit cu regularitate și paginile cu ofertele de angajare și de stagiaturi. Prin urmare, ai luat în considerare o carieră de spion. Și, atunci când arăți că ești interesat de CIA, și CIA-ul devine interesat de tine.

Alexander a scos din buzunar un plic gros și l-a așezat pe blatul din bucătărie.

Ne-ai impresionat.

Pe plic scria: „A fi înmănat EXCLUSIV domnului Benjamin Ripley.” Pe el erau trei sigilii de siguranță, iar unul dintre ele putea fi deschis doar cu un cuțit pentru friptură. Înăuntru era un teanc de foi de hârtie. Pe prima pagină era scrisă o singură propoziție: „Distruge aceste documente imediat după ce le citești.”

A doua pagină începea astfel: „Dragă domnule Ripley: Mă simt onorat să vă aduc la cunoștință că ați fost acceptat la Academia de Spionaj din cadrul Agenției Centrale de Informații, cu începere imediată...”

Am pus scrisoarea deoparte, uimit, încântat și totodată confuz. De când mă știu, visasem să fiu spion. Și totuși...

— Crezi că e o glumă, a spus Alexander, care îmi citise gândurile.

— Ei bine... da. N-am auzit niciodată de Academia de Spionaj din cadrul CIA.

— Asta fiindcă e ultrasecretă. Dar te asigur că există. Eu însumi sunt absolvent al ei. O instituție de excepție, consacrată formării agenților de mâine. Felicitări!

Alexander și-a ridicat paharul de Gatorade și și-a dezvelit dinții într-un zâmbet orbitor.

Am ciocnit cu el. A așteptat să beau eu primul, înainte să-l coboare pe al lui, m-am gândit că te obișnuiești să faci așa, după ce toată viața oamenii încearcă să te otrăvească.

Cu coada ochiului, mi-am văzut reflexia în cuptorul cu microunde din spatele lui Alexander – și m-a cuprins îndoiala. Părea puțin probabil ca aceeași organizație să ne fi ales și pe el, și pe mine. Alexander era frumos, athletic, sofisticat și stăpân pe sine. Eu nu. Ce mă putea califica să fac lumea un loc sigur pentru democrație când doar săptămâna asta fusesem ușurat de trei ori de banii pentru prânz?

— Dar cum...? am început eu.

— ...ai fost admis la academie, când nici măcar nu ai candidat?

— Aăă... da.

— Candidaturile doar îți oferă șansa de a-i spune câte ceva despre tine instituției unde candidezi. CIA deja are toate informațiile necesare.

Alexander a scos din buzunar un mic calculator care îi încăpea în palmă și l-a consultat.

— De exemplu, ești un elev de zece pe linie, vorbești trei limbi și ai competențe matematice de nivelul 16.

— Ce înseamnă asta?

— Cât face $98\ 261 \times 147$?

— 14 444 367.

Nici măcar nu trebuia să mă gândesc. Sunt talentat la matematică – și, drept urmare, am o capacitate neobișnuită de a ști mereu ora exactă – cu toate că, pentru o bună bucată din viață, nu mi-am dat seama că asta ar fi ceva special. Eram încredințat că *toată lumea* poate să facă ecuații matematice complexe în minte... sau să socotească într-o clipă de câte zile, săptămâni sau minute trăiesc. Eu aveam 3832 de zile când mi-am dat seama că lucrurile stăteau altfel.

— *Asta* este nivelul 16, a spus Alexander, apoi s-a uitat iar la computer. Conform dosarelor noastre, ai obținut un scor excelent la examenele T.S.I.A., ai o înclinație puternică pentru electronică și ești îndrăgostit lulea de o anume domnișoară Elisabeth Pasternak – deși, din păcate, ea nu pare să aibă habar de existența ta.

Cam asta presupuneam și eu despre Elisabeth, însă tot mă durea să aud confirmarea faptului. De către CIA chiar. Așa că am încercat să îi distrag atenția.

— Examene T.I.S.A.¹⁷ Nu-mi amintesc să fi dat astfel de examene.

---

¹⁷Joc de cuvinte intraductibil: în engleză, STIQ (Standardized Test Inserted Questions) sună ca *stick*, „băț” (n. trad.).

— N-ai cum. Nici măcar nu știai că le *dădeai*. Teste Standardizate cu Întrebări Ascunse: T.S.I.A. CIA le plasează în toate evaluările naționale, pentru a aprecia eventualele aptitudini de spionaj. Încă din clasa a treia, ai răspuns corect la toate.

— Vă introduceți propriile întrebări în evaluările naționale? Ministerul Educației știe?

— Mă îndoiesc. Aștia de la Educație nu prea au habar de nimic.

Alexander și-a pus paharul gol în chiuvetă și și-a frecat mâinile cu entuziasm.

— Păi, gata cu vorbăria. Hai să-ți facem bagajele, ce zici? Te așteaptă o după-masă plină.

— Vrei să spui că mergem *acum*?

Alexander, care deja mersese jumătate din drumul spre scară, s-a întors spre mine.

— Ai obținut 99.9% la secțiunea de percepție a testului T.S.I.A. Ce parte din „cu începere imediată” nu ai înțeles?

Am dat în bâlbâieli; încă aveam vreo sută de întrebări care mi se învârteau prin minte și pe care îmi venea să le pun deodată.

— Eu... ăăă... bine... De ce îmi fac bagajele? Cât de departe e academia asta?

— A, nu e deloc departe. Pe malul celălalt al râului Potomac, în DC. Dar să devii spion este o slujbă cu normă întreagă, așa că toți elevii trebuie să locuiască în campus. Pregătirea durează șase ani, începe în clasa a șaptea și ține până într-a douăsprezecea. Evident că tu vei fi în anul întâi.

După ce a terminat de vorbit, Alexander a urcat spre camera mea.

Când am ajuns acolo, după douăzeci de secunde, el deja îmi deschisese valiza și arunca priviri disprețuitoare către lucrurile din dulapul meu.

— Nici măcar un costum de Doamne-ajută.

A oftat. A ales câteva pulovere și le-a azvârlit pe pat.

— Academia funcționează după un calendar diferit de cel al școlilor normale? am întrebat eu.

— Nu.

— Atunci cum se face că mă acceptă *acum*? Suntem în mijlocul anului școlar.

I-am arătat cu degetul zăpada de o palmă adunată pe pervaz.

Pentru întâia oară de când îl cunoscusem, Alexander Hale părea să fi rămas fără cuvinte. Nu pentru mult timp. Mai puțin de-o clipă. De parcă ar fi vrut să spună ceva, dar n-o făcea.

În schimb, mi-a zis:

— S-a eliberat un loc.

— Cineva a renunțat?

— A picat anul. Tu erai următorul pe listă. Ai vreo armă?

Dacă stau să mă gândesc, îmi dau seama că întrebarea era menită să îmi distragă atenția de la subiect. Și-a atins scopul cu asupra de măsură.

— Ăăă... am o praștie.

— Praștiile sunt pentru veverițe. Nu ne prea luptăm cu veverițele la CIA. Vreau să spun arme *adevărate*. Pistoale, cuțite, poate un nunceak...

— Nu.

Alexander a dat ușor din cap, de parcă ar fi fost dezamăgit.

— Ei, nu contează. Poți împrumuta câte ceva din depozitul de arme de la școală. Până atunci, să zicem că *asta* ar fi de ajuns.

A scos din spatele dulapului racheta mea de tenis veche și prăfuită și a legănat-o ca pe o sabie.

— În caz de bucluc, știi tu.

Pentru prima dată mi-a trecut prin minte că s-ar putea ca Alexander însuși să fie armat. Chiar la subsuoara stângă se vedea o umflătură ușoară în smoching, care acum mi se părea o armă. În clipa aceea, toată întâlnirea cu el – care, până în momentul de față, fusese doar ciudată și captivantă – a devenit și un pic neliniștitoare.

— Poate că, înainte să iau vreo hotărâre, ar trebui să vorbesc despre asta cu părinții mei, i-am spus.

Alexander s-a întors iute spre mine.

— Nici nu se pune problema. Existența academiei e strict secretă. Nimeni nu trebuie să știe că ești înscris acolo. Nici părinții, nici prietenii cei mai buni, nici Elisabeth Pasternak. *Nimeni*. În ceea ce îi privește, o să frecventezi cursurile Academiei de Știință pentru Băieți și Fete „St. Smithen”.

— O academie de știință? m-am încruntat eu. O să mă antrenez ca să salvez lumea, dar toți o să creadă că sunt un toțilar.

— Și acum nu tot asta cred despre tine?

Am tresărit. Chiar știa o grămadă de lucruri despre mine.

— O să creadă că sunt un ditamai tocilarul.

Alexander s-a așezat pe pat și s-a uitat în ochii mei.

— E nevoie de sacrificii ca să fii un agent secret de elită, mi-a spus. Asta-i doar începutul. Instruirea nu o să fie deloc ușoară. Și, dacă reușești, nu o să ai deloc o viață ușoară. O grămadă nu fac față. Așa că, dacă vrei să renunți... acum e momentul.

Am bănuț că acesta era testul final. Ultimul pas în recrutarea mea. O ocazie să dovedesc că nu mă voi lăsa înfrânt de amenințarea muncii grele și a perioadei dificile ce mă așteaptă.

Nu era. Alexander era cinstit cu mine, dar eu eram nemaipomenit de bucuros că fusesem ales, așa că nu am băgat de seamă. Voiam să fiu exact ca Alexander Hale. Voiam să fiu șarmant și destins. Voiam să „mă autoinvit” în casele oamenilor, cu o armă vârată dezinvolt pe sub smoching. Voiam să scap de persoanele inoportune, să fac lumea un loc mai sigur și să o dau pe spate pe Elisabeth Pasternak. Nu m-ar fi deranjat nici o cicatrice elegantă de la arbaletă pe bărbie.

Și uite-așa, m-am uitat fix în ochii lui cenușii ca oțelul și am luat cea mai proastă hotărâre de până atunci.

— Vin, am spus.